

B-CYCLUS ZEVENDE ZONDAG DOOR HET JAAR

- Eerste lezing: Jesaja 43, 18-19.21-22.24b-25
- Tweede lezing: 2 Korintiërs 1,18-22
- Evangelielezing: Marcus 2,1-12
- Commentaar bij de lezingen: Mens, erger je niet aan Jezus!

JESAJA 43, 18-19.21-22.24b-25

Eerste lezing uit de profeet Jesaja

Zo spreekt de HEER:

"Denk niet meer aan het verleden

en sla geen acht op wat reeds lang voorbij is:

Ik onderneem iets nieuws,

het begin is er al: ziet ge het niet?

Een weg leg Ik door de steppe,

rivieren laat Ik stromen door de woestijn.

En dit volk dat Ik Mij gevormd heb

zal mijn lof verkondigen!

Toch hebt ge Mij niet aangeropen, Jakob,

u om Mij niet bekommerd, Israël!

Maar gij zijt Mij veeleer met uw overtredingen tot last geweest,

en hebt door uw zonden mijn geduld op de proef gesteld.

Desondanks vergeef Ik u omwille van Mijzelf uw ongerechtigheden,

en denk Ik niet meer aan uw zonden."

2 KORINTIËRS 1,18-22

Uit de tweede brief van de heilige apostel Paulus aan de christenen van Korinte

Broeders en zusters,

God staat er borg voor:

het woord dat wij tot u spreken is niet tegelijk ja en neen.

De Zoon Gods,

Christus Jezus, die door ons onder u is verkondigd,

door mij en Silvanus en Timóteüs,

Hij was niet Ja en Neen;

in Hem was slechts Ja.

Want alle beloften van God zijn in Hem waargemaakt.

Daarom spreken wij door Hem ook ons

"Amen. Ja, zo is het"

God ter ere.

En God zelf is het

die ons samen met u in Christus bevestigt en ons heeft gezalfd.

Hij is het ook die op ons zijn zegel heeft gedrukt

en de Geest als een handgeld aan onze harten heeft meegedeeld.

Marcus 2,1-12

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Marcus

Toen Jezus enige dagen later in Kafarnaüm was teruggekeerd

en men hoorde dat Hij thuis was,

stroomden de mensen in zulk een aantal samen,

dat zelfs de ruimte vóór de deur geen plaats meer bood

toen Hij hun zijn leer verkondigde.

Men kwam een lamme bij Hem brengen

die door vier mannen gedragen werd.

Omdat zij wegens de menigte geen mogelijkheid zagen

hem dicht bij Jezus te brengen,

legden ze het dak bloot boven de plaats waar Hij zich bevond,

maakten er een opening in

en lieten het bed waarop de lamme uitgestrekt lag zakken.

Toen Jezus hun geloof zag zei Hij tot de lamme:

"Mijn zoon, uw zonden zijn u vergeven."

Er zaten enkele schriftgeleerden bij en dezen zeiden bij zichzelf:

"Wat zegt die man daar?"

Hij spreekt godslasterlijk!

Wie anders kan er zonden vergeven dan God alleen?"

Uit zichzelf wist Jezus aanstonds dat zij zo redeneerden

en Hij zei hun:

"Wat redeneert gij toch bij uzelf?

Wat is gemakkelijker, tot de lamme zeggen:

Uw zonden zijn u vergeven,

of: Sta op, neem uw bed en loop?

Welnu, opdat ge zult weten

dat de Mensenzoon macht heeft op aarde zonden te vergeven,

- sprak Hij tot de lamme -

Ik zeg u, sta op, neem uw bed mee en ga naar huis."

Hij stond op, nam zijn bed

en voor aller ogen ging hij onmiddellijk naar buiten.

Iedereen stond er versteld van,

en zij verheerlijkten God en zeiden:

"Zoiets hebben wij nog nooit gezien."

COMMENTAAR BIJ DE LEZINGEN

Jean Bastiaens

Mens, erger je niet aan Jezus!

De drie lezingen van deze zondag vormen tezamen een mooie compositie. Je moet ze trachten samen te horen, als de drie stemmen van één muzikaal werk. De lezing uit Jesaja spreekt tot de verbeelding. Wie hoort niet meteen de muzikale toonzetting van Blijf niet staren op wat vroeger was, sta niet stil in het verleden? Gelovigen zijn toekomstmensen: zij verwachten het leven dat op hen toekomt en al het nieuwe dat daarmee gepaard kan gaan; ze willen noch zichzelf noch anderen vastpinnen op het verleden. God is ons daarin per definitie voor: Hij is 'die was, die is en die komt' – maar bovenal toch dat laatste, God is de Komende. Wie zich richt op de Komende, houdt ruimte vrij voor het visioen, voor wat nog niet is, maar wel komen kan.

In de lezing uit Jesaja contrasteert de nieuwe toekomst met het verleden waarin men zonde op overtreding stapelde. De zonde is altijd een vergrijp tegen God én tegen de mens. Om het met een concreet voorbeeld uit te drukken: wie een mens doodt, pleegt niet alleen onrecht jegens die ander, maar schendt ook het gelaat van God. In de zonde worden de twee dimensies van het bestaan verenigd, maar dan op een negatieve manier. In het tweede deel van de lezing uit Jesaja verwijt God het volk dat het Hém op de proef heeft gesteld en Hém tot een last is geweest. Het volk heeft het zo ver gedreven dat het zijn God tot een lastendrager heeft gemaakt. Veel later zal blijken welke uitweg uit deze impasse gevonden wordt: het zal de lijdende dienaar zijn die de lasten van het volk op zich

zal nemen en zal dragen (Jesaja 53), en zo genezing en verzoening zal bewerken. Genezing en verzoening staan ook centraal in de evangelielezing uit Marcus. Het schilderachtige tafereel spreekt tot de verbeelding: het huis waar Jezus thuis is, de ontzagwekkende menigte voor de deur, de komst van vier dragers met een berrie, een verlamde man, het besluit om de buitentrapp op te gaan, het platte dak open te werken en de lamme door het gat naar beneden te laten zakken, tot vóór de voeten van een verbaasde Jezus. Prachtig! Jezus vindt het ook prachtig. Geen gezeur over moedwillige beschadiging van andermans eigendom (zijn eigen 'thuis'), maar een en al bewondering voor wat de vier mannen en de verlamde persoon hier samen klaar spelen. Ze zijn een en al vertrouwen dat Jezus ook deze man zal kunnen genezen.

Jezus zal de man genezen, in twee stappen. Als Hij het geloof van de vier mannen en de lamme en hun ontwapenend vertrouwen ziet, zegt Hij: 'Mijn zoon, je zonden zijn je vergeven.' Daar kijkt de moderne lezer toch even van op. Wat heeft de lamme daar nu aan, zijn we geneigd te denken – hij komt toch niet om vergeving van zijn zonden, maar om genezing van zijn verlamming! Maar zo is het niet in het Bijbels geloof, want daar worden zonden en ziekte als één omvattende realiteit gezien. Wie tegen God en tegen zijn mensen zondigt, zondigt ook tegen zichzelf en tegen zijn eigen lichaam. De zonde verzwakt ons, tast ons van binnen en van buiten aan. Het maakt ons tenslotte ziek. Zo was het in de dagen van Jesaja, zo is het ook in de dagen van Jezus. En zoals ziekte en zonde kunnen (!) samenhangen, zo hangen ook genezing en vergeving samen. Elke mens die eerlijk is ten opzichte van zichzelf, kan dit op grond van eigen ervaringen beamen. Voor de Bijbelse mens is het diepste teken van genezing, de vergeving van de zonden. Welk een last wordt er van ons weggenomen als ons een zonde vergeven wordt! Jezus maakt de verlamde persoon weer vederlicht: 'uw zonden zijn u vergeven!'

Dankzij het gemor van de Schriftgeleerden, die terecht opmerken dat het alleen aan God toekomt om zonden te vergeven, zijn we getuige van de gevolgen van deze alomvattende vergeving: Jezus heeft alles wat de man lamsloeg weggenomen en doet hem opstaan. Vederlicht kijkt hij in de ogen van de verbaasde menigte: zo iets hebben ze nog nooit gezien!

Inderdaad, alleen God kan zo fundamenteel verzoening en vergeving brengen. Wie is Jezus dan toch, dat Hij deze macht van God belichaamt? Het hoge woord klinkt en galmt na in de verwarde oren van de Schriftgeleerden: Hij is de Mensenzoon!